

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **L. T. T.**
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2019, č. j. MV-161289-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2019, č. j. MV-161289-4/SO-

2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 27. 8. 2019, č. j. OAM-34902-13/DP-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jako opožděné podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území ČR.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že prvoinstanční rozhodnutí mělo být doručeno tehdejšímu zástupci žalobkyně dne 3. 9. 2019, přičemž tento zástupce popřel pravost svého podpisu na doručence. Podpis nemohl patřit tehdejšímu zástupci žalobkyně proto, že byl v rozhodné době od 25. 8. 2019 do 15. 9. 2019 na zahraniční cestě ve Vietnamu (k tomuto žalobkyně předložila palubní lístky k nástupu od letadla znějící na jméno zmocněného zástupce žalobkyně). Žalobkyně dovodila, že prvoinstanční rozhodnutí nemohlo být tehdejšímu zástupci žalobkyně doručeno dříve než dne 15. 9. 2021. Žalobkyni ani jejímu zmocněnému zástupci nebylo známo, za jakých okolností došlo k doručení prvoinstančního rozhodnutí, podpisu doručenky, ani komu bylo prvoinstanční předáno. Podle žaloby bylo poštou prvoinstanční rozhodnutí doručeno blíže neurčené osobě, avšak nikoli tehdejšímu zástupci žalobkyně. Žalobkyně uzavřela, že dne 3. 9. 2019 byl tehdejší zástupce žalobkyně prokazatelně na cestě z Vietnamu do České republiky, tudíž mělo být žalobkyní podané odvolání ze dne 19. 9. 2019 považováno za včasné.
3. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodovala na základě takového obsahu správního spisu, jaký měla v době svého rozhodování k dispozici. O řádnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí zmocněnému zástupci žalobkyně neměla žalovaná pochybnosti, neboť doručenka připojená k prvoinstančnímu rozhodnutí měla všechny náležitosti ve smyslu ust. § 19 odst. 7 správního řádu. Žalobkyně v podaném odvolání ze dne 19. 9. 2019 neuvedla žádné skutečnosti, kterými by zpochybnila řádnost doručení prvoinstančního rozhodnutí, ani společně s podaným odvoláním nepožádala o určení neplatnosti doručení či prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Zástupce žalobkyně (jednalo se o jiného zástupce, než jaký zastupoval žalobkyni v řízení před správním orgánem prvního stupně – pozn. soudu) se v průběhu odvolacího řízení seznámil dne 2. 10. 2019 se spisovým materiálem, ale neuvedl žádné skutečnosti, které by na straně žalované založily pochybnosti o řádném doručení prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná tak rozhodovala na základě skutkového stavu, který bez důvodných pochybností vyplýval ze spisového materiálu dle ust. § 3 správního řádu. Dále žalovaná uvedla, že za řádnost doručení nese odpovědnost provozovatel poštovních služeb, který je povinen ověřit totožnost osoby, které písemnost doručoval.
5. Žalovaná dále uvedla, že po vydání napadeného rozhodnutí zástupce žalobkyně požádal správní orgán prvního stupně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání a žádost o určení neplatnosti doručení. Tato žádost byla správnímu orgánu prvního stupně zaslána

dva měsíce poté, co se zástupce žalobkyně seznámil se spisovým materiálem, ačkoliv žalobkyně po celou tuto dobu mohla předložit důkazy týkající se způsobu doručení prvoinstančního rozhodnutí. Důkazní břemeno stran pochybení při doručování leželo dle žalované na žalobkyni.

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
8. Žalobkyně doplnila, že jí nejsou okolnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí známy, ale palubní lístky vylučují, že by bylo doručeno tehdejšímu zástupci žalobkyně před 15. 9. 2019. Žalobkyně uvedla, že nový zástupce žalobkyně nahlédl do správního spisu v odvolacím řízení, ale žádné vady doručení prvoinstančního rozhodnutí ve svých podáních v odvolacím řízení nezmiňoval, protože odvolání za žalobkyni podal v patnáctidenní odvolací lhůtě, konkrétně čtyři dny po datu návratu původního zástupce žalobkyně do ČR, kdy původní zástupce žalobkyně prvoinstanční rozhodnutí převzal. Proto měl nový zástupce žalobkyně své odvolání za včasné.
9. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyně netvrdila, kdy, komu a jak bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno, ač proti němu podala prostřednictvím nového zástupce odvolání. Žalobkyně podle žalované pravdivost údajů na doručence nevyvrátila.

V.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba žalobkyně není důvodná.
12. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí.
13. Dne 10. 12. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. K této žádosti mj. přiložila plnou moc, kterou zplnomocnila pana N. V. B. k zastupování v řízení o své žádosti. V průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně byly veškeré písemnosti doručovány tomuto zástupci žalobkyně (výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 30. 4. 2019, prvoinstanční rozhodnutí). Prvoinstanční rozhodnutí bylo zmocněnému zástupci žalobkyně podle doručky doručeno dne 3. 9. 2019. Dne 19. 9. 2019 převzal zastupování žalobkyně její nynější právní zástupce. Současně s oznámením o převzetí právního zastoupení požádal dne 19. 9. 2019 zástupce žalobkyně o nahlédnutí do správního spisu a podal v zastoupení žalobkyně blanketní odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Dne 2. 10. 2019 nahlédl zástupce žalobkyně do správního spisu. K výzvě správního orgánu prvního stupně k odstranění vad odvolání ze dne 11. 10. 2019 bylo odvolání žalobkyně dne 22. 10. 2019 doplněno. V podaném odvolání žalobkyně brojila proti nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí, aniž by zmínila vady jeho doručení.

Dne 11. 12. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobkyně jako opožděné.

14. Při posouzení žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
15. Podle ust. § 19 odst. 2 správního řádu „[N]ení-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.“
16. Podle ust. § 19 odst. 7 správního řádu „[J]e-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.“
17. Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu „[D]oručovatelé jsou oprávněni zjišťovat totožnost adresáta a osob, které jsou za něj oprávněny písemnost převzít. Tyto osoby jsou povinny na výzvu doručovatele předložit průkaz totožnosti (§ 36 odst. 4). Provádí-li doručovatel úkony podle tohoto zákona, má postavení úřední osoby a povinnosti nositele poštovního tajemství podle zvláštního zákona.“
18. Podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu „[S] výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“
19. Podle ust. § 83 odst. 1 věta první správního řádu „[O]dvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.“
20. Podle ust. § 92 odst. 1 věta první správního řádu „[O]požděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.“
21. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného je soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 273/2017-31, a tam citovaná judikatura). S ohledem na odkazovanou judikaturu i účel soudního přezkumu rozhodnutí vydaného dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu je nezbytné konstatovat, že soud mohl posuzovat pouze otázku, zda odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo opožděné, či nikoliv.
22. Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovanou bylo, zda k doručení prvoinstančního rozhodnutí zmocněnému zástupci žalobkyně došlo dne 3. 9. 2019, jak vyplývá z doručenky připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí, a odvolání žalobkyně ze dne 19. 9. 2019 tak bylo podáno opožděně, či nikoliv, kdy zákonná patnácti denní odvolací lhůta, došlo-li k doručení dne 3. 9. 2019, by marně uplynula dne 18. 9. 2019.
23. Žalobkyně tvrdila, že podpis na doručence připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí nebyl podpisem jejího zmocněného zástupce.
24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu stran popření pravosti podpisu stvrzujícího doručení písemnosti vyplývají následující závěry. V rozsudku ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As

97/2011-38, bod 11, kasační soud uvedl, že „[N]ejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 – 82, ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 – 169 a ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 – 61, všechna tato rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).“ K totožnému závěru dospěl kasační soud i v rozsudku ze dne 7. 5. 2019, č. j. 4 Afs 62/2019-40, bod 19, či ze dne 11. 2. 2021, č. j. 1 As 502/2020-20, bod 30, či v recentním rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Azs 387/2020-29, bod 13.

25. Pokud žalobkyně chtěla zpochybnit pravost podpisu zmocněného zástupce na doručence připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí, bylo její povinností předložit taková skutková tvrzení, která vytvářela věrohodnou skutkovou verzi reality, že prvoinstanční rozhodnutí zmocněnému zástupci žalobkyně doručeno dne 3. 9. 2019 nebylo.
26. Předně soud uvádí, že tvrzení žalobkyně, že by její zmocněný zástupce popřel pravost svého podpisu na doručence připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí, nebylo lze osvědčit jako pravdivé. Ve správním spisu není žádný důkaz či podklad svědčící o tom, že zmocněný zástupce žalobkyně takto učinil, ani soudu žalobkyně nepředložila žádné takové prohlášení zmocněného zástupce žalobkyně, ani nenavrhl např. jeho výslech. Pravost podpisu uvedeného na doručence tak popírala výlučně žalobkyně.
27. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyložil, že doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zdůraznil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 As 97/2013 - 22). Ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručanky musí adresát rozhodnutí předeštit jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61). V naposledy označeném rozhodnutí v tomto směru Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]okud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručanky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenku podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předešřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce“.
28. Důkazní břemeno ohledně případných nedostatků doručování přitom stíhá účastníka řízení, nikoli správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 As 26/2009-67). Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 158/2005, uvedl, že „ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována – za irelevantní by bylo nutno pokládat kupříkladu námitku adresáta, že sice v době doručování byl přítomen v domě, do něhož se doručovalo, avšak spal, takže neslyšel domovní zvonek; touto námitkou by se správce daně vůbec nemusel ze skutkových hledisek zabývat, neboť by nemohla přivodit změnu závěru o tom, zda bylo či nebylo účinně doručeno“ (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2012, čj. 8 As 97/2011 - 38, ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 - 169 nebo ze dne 31. 3.

2010, čj. 9 As 65/2009 - 61).

29. Žalobkyně však v nyní posuzované věci tvrdila jiný než z doručanky vyplývající skutkový stav pouze zcela obecně a nepředložila žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by nasvědčovaly, že údaje na doručence neodpovídají skutečnosti. Takto žalobkyní předestřená žalobní obrana nebyla způsobilá založit pochybnosti o správnosti a pravdivosti doručanky ze dne 3. 9. 2019.
30. Jediným důkazním prostředkem, který žalobkyně předložila, a který nasvědčoval tomu, že původní zmocněný zástupce žalobkyně se v rozhodné době dne 3. 9. 2019 nenacházel na území ČR, pročež podpis na doručence připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí nemohl být jeho, byly palubní lístky z žalobkyní tvrzeného leteckého spoje Praha – Dubaj – Hanoj a zpět, ze dne 25. a 26. 8., resp. ze dne 14. a 15. 9. K těmto soud uvádí, že jimi nebylo prokázáno, že by se zmocněný zástupce žalobkyně nenacházel na území ČR dne 3. 9. 2019.
31. Z palubních lístků ze dne 25. a 26. 8. bylo lze osvědčit toliko to, že pan N. V. B., aniž by bylo prokázáno, že se jednalo konkrétně o zmocněného zástupce žalobkyně, a ne o jinou osobu shodného jména (žádné jiné identifikační údaje zde nejsou uvedeny), měl nastoupit na leteckou linku Praha – Dubaj (25. 8.) a Dubaj – Hanoj (26. 8.). Datum na palubních lístcích bylo uvedeno bez konkrétního roku. Ve vztahu k rozhodnému dni 3. 9. 2019 však z těchto palubních lístků nevyplývalo nic podstatného, jinak řečeno, nebyly způsobilým důkazem k prokázání skutečnosti, že zmocněný zástupce žalobkyně měl být dne 3. 9. 2019 na zahraniční cestě ve Vietnamu. Ostatně z jejich povahy ani nebylo lze dovodit, zda osoba, na jejíž jméno byly vystaveny, na tento letecký spoj skutečně nastoupila. I kdyby soud připustil, že palubní lístky se skutečně vztahovaly ke dni 25., resp. 26. 8. 2019, a byly vystaveny ve prospěch zmocněného zástupce žalobkyně, bylo by z nich lze dovodit pouze to, že zmocněný zástupce žalobkyně absolvoval v uvedených dnech cestu z Prahy do Vietnamu. Ve vztahu k rozhodnému dni 3. 9. 2019 však tyto ničeho neprokazovaly.
32. K palubním lístkům ze dne 14. a 15. 9. soud odkazuje na argumentaci týkající se palubních lístků ze dne 25. a 26. 8. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že na lístku (zřejmě) ze dne 14. 9. je otisknuto blíže neurčité razítko s datem 14. 9. 2019 zakrývajícím originálně vytištěným datem uvedeným na palubním lístku. Na tomto palubním lístku je rovněž uvedený jediný místopisný údaj, a sice „DUBAI“.
33. Soud tak uzavírá, že z předložených palubních lístků nebylo lze vůbec dovodit, že zmocněný zástupce žalobkyně se v době od 25. 8. 2019 do 15. 9. 2019 nacházel na zahraniční cestě, jak tvrdila žalobkyně. Tyto totiž svou povahou mohly nasvědčovat pouze tomu, že zmocněný zástupce mohl v na nich uvedených datech vykonat předmětné cesty (s ohledem na jejich podobu však ani toto nebylo prokázáno). Nelze z nich však seznat, že se zmocněný zástupce žalobkyně v mezidobí, tj. i dne 3. 9. 2019, nacházel ve Vietnamu. Pokud žalobkyně chtěla prokázat, že podpis na doručence připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí nebyl jejího zmocněného zástupce, mohla soudu předložit důkazní prostředky toto prokazující (např. navrhnout výslech zmocněného zástupce žalobkyně, předložit jeho cestovní pas s přechodovými razítky či navrhnout provedení znaleckého posudku stran pravosti podpisu). Žalobkyní předložené palubní lístky nebyly způsobilé prokázat, že se její zmocněný zástupce nacházel dne 3. 9. 2019 na zahraniční cestě ve Vietnamu, pročež podpis na doručence připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí neměl být jeho.
34. Soud tak neshledal postup žalované, která považovala žalobkyní podané odvolání za opožděné, kdy jej napadeným rozhodnutím zamítla, nezákonným. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že žalovaná až do vydání napadeného rozhodnutí neměla jakékoliv

pochybnosti o řádném doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobkyni, resp. jejímu zmocněnému zástupci. Žalobkyně v jí podaném odvolání neuvedla ničeho o tom, že by prvoinstanční rozhodnutí mělo být doručeno nesprávně. Ani po seznámení se se spisovým materiálem nepožádala správní orgán prvního stupně o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, ačkoliv ji muselo být zřejmé, že k doručení prvoinstančního rozhodnutí došlo dne 3. 9. 2019. K nahlédnutí do spisu totiž došlo dne 2. 10. 2019, tedy cca měsíc poté, co došlo k vypravení prvoinstančního rozhodnutí správním orgánem prvního stupně a doručeníka připojená k prvoinstančnímu rozhodnutí již byla součástí spisového materiálu. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobkyně byla ode dne 19. 9. 2019 zastoupena advokátem. Tento podal jménem žalobkyně dne 19. 9. 2019 odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a dne 2. 10. 2019 se seznámil se spisovým materiálem. K důvěryhodnosti postupu žalobkyně, která až po vydání napadeného rozhodnutí předložila správnímu orgánu prvního stupně předmětné palubní lístky a prvně namítala proti způsobu doručování až v podání ze dne 12. 12. 2019, tak nepřisvědčilo ani to, že nynějšímu zástupci žalobkyně muselo být nejpozději ode dne 2. 10. 2019, kdy se seznámil se spisovým materiálem, zřejmé, že odvolání ze dne 19. 9. 2019 bylo dle skutečností obsažených ve spisu podáno opožděně. Ani v doplnění odvolání ze dne 22. 10. 2019 však zástupce žalobkyně k otázce řádného doručení prvoinstančního rozhodnutí ničeho neuvedl. Je zarážející, že žalobkyně pak s žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, resp. k podání žádosti o určení neplatnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí, vyčkávala až do dne vydání napadeného rozhodnutí. Soud z těchto důvodů považoval tvrzení žalobkyně, že podpis na doručence nemohl být jejího zmocněného zástupce, neboť tento se dne 3. 9. 2019 měl nacházet na zahraniční cestě ve Vietnamu, za nevěrohodné. Závěr žalobkyně v žalobě, že dne 3. 9. 2019 byl její původní zástupce „na cestě z Vietnamu do České republiky“, není palubními lístky prokázán. Proto soud neměl správnost doručeníky za vyvrácenou ani zpochybněnou.

35. Nelze též přehlédnout, že žalobkyně prostřednictvím svého nového zástupce dne 19. 9. 2019 podala odvolání, v němž řádně specifikovala prvoinstanční rozhodnutí, čili je zřejmé, že se prvoinstanční rozhodnutí do její dispozice dostalo. Přesto však v soudním řízení správním netvrdila žádnou skutkovou verzi reality, jak a kdy prvoinstanční rozhodnutí obdržela, kdy dne 19. 9. 2019 zmocnila k zastupování svého nového zástupce a současně podala odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které již zjevně v dispozici měla. Informaci o tom, jak se prvoinstanční rozhodnutí do její dispozice dostalo, žalobkyně v soudním řízení správním neposkytla. Žalobkyni zjevně někdy někdo prvoinstanční rozhodnutí předal a ta ho musela předložit svému novému zástupci, ale žalobkyně v tomto směru ničeho skutkově netvrdila. Žalobkyně též nevysvětlila okolnosti předání prvoinstančního rozhodnutí původnímu zástupci, ač jí musely být známy, když při jednání soudu tvrdila, že původní zástupce převzal prvoinstanční rozhodnutí v den svého příletu do ČR.
36. Soud tak ve shodě s žalovanou považoval doručení prvoinstančního rozhodnutí dne 3. 9. 2019 za řádně provedené. Proto žalovaná postupovala správně a v souladu s právními předpisy, pokud odvolání žalobkyně ze dne 19. 9. 2019 napadeným rozhodnutím zamítla jako opožděné, neboť lhůta pro jeho podání marně uplynula dne 18. 9. 2019.
37. S ohledem na výše uvedené tak soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

38. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch (srov. ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaná při jednání soudu uvedla, že jejich náhradu nepožaduje.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. srpna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu